

Sygn. akt V CZ 62/14

POSTANOWIENIE

Dnia 3 października 2014 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Marta Romańska (przewodniczący, sprawozdawca)

SSN Iwona Koper

SSN Anna Owczarek

w sprawie ze skargi S. G.
o wznowienie postępowania
zakończonych prawomocnym wyrokiem Sądu Apelacyjnego
z dnia 23 listopada 2012 r.,
w sprawie z powództwa S. G.
przeciwko W. S.
o zapłatę,
po rozpoznaniu na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej
w dniu 3 października 2014 r.,
zażalenia S. G. na postanowienie Sądu Apelacyjnego
z dnia 15 kwietnia 2014 r.

oddala zażalenie.

UZASADNIENIE

Postanowieniem z 15 kwietnia 2014 r. Sąd Apelacyjny odrzucił skargę S. G. o wznowienie postępowania w sprawie z jego powództwa przeciwko W. S. o zapłatę, zakończony prawomocnym wyrokiem Sądu Apelacyjnego z 23 listopada 2012 r. Sąd Apelacyjny uznał, że skarga została złożona po terminie określonym w art. 407 § 1 k.p.c., a poza tym skarżący nie powołał się na okoliczności faktyczne lub środki dowodowe, które mogłyby mieć wpływ na wynik sprawy, a z których nie mógł skorzystać w poprzednim postępowaniu.

W zażaleniu na postanowienie z 15 kwietnia 2014 r. powód zarzucił, że zapadło ono z naruszeniem: - art. 233 § 1 k.p.c. przez błędną ocenę przesłanek oraz materiału dowodowego uzasadniającego wystąpienie ze skargą o wznowienie postępowania; - art. 410 § 1 w zw. art. 407 § 1 k.p.c. przez błędne przyjęcie, że skarga została złożona po terminie; - art. 403 § 2 k.p.c. przez błędne przyjęcie, że przesłanki wyroku w sprawie ... 54/12 wydanego z pominięciem okoliczności faktycznych oraz środków dowodowych przytoczonych w skardze o wznowienie postępowania „nie stanowiły rażących błędów w zakresie oceny i wykładni wymienionych wyżej przepisów k.p.c. i zdaniem Sądu nie miały one istotnego wpływu na wynik sprawy”.

Skarżący wniósł o uchylenie zaskarżonego postanowienia.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

W pierwszej kolejności trzeba stwierdzić, że podstawy wznowienia postępowania nie wypełniają dowolne naruszenia prawa materialnego, czy procesowego zarzucane przez stronę sądowi, od którego pochodzi zaskarżone orzeczenie. Są nimi bowiem tylko te okoliczności, które ustawodawca wymienił w art. 401, art. 401¹ i art. 403 k.p.c., przypisując im charakter podstaw, na których można oprzeć skargę o wznowienie prawomocnie zakończony postępowania. Ze względu na nadzwyczajny charakter tego środka zaskarżenia od wnoszącego skargę o wznowienie postępowania wymaga się nie tylko powołania się na okoliczność stanowiącą podstawę wznowienia, ale też wykazania, że podstawa taka rzeczywiście istnieje (por. wyrok Sądu Najwyższego z 16 maja 2007 r., III CSK 56/07, Lex nr 334985 oraz postanowienia Sądu Najwyższego z 6 marca 2009 r.,

II CZ 9/09, Lex nr 746171 i z 3 lutego 2011 r., II UZ 47/10, Lex nr 844755). Powołanie podstawy wznowienia postępowania w skardze nie polega na samym tylko zacytowaniu ustawowego jej określenia w zgodzie z terminologią użytą w przepisach. Wymaganie to zostaje spełnione, gdy okoliczność przytoczona przez skarżącego ma właściwości pozwalające powiązać ją z ustawowymi przesłankami wznowienia postępowania. Okoliczności, które powód przytoczył w skardze o wznowienie postępowania nie mają takich cech.

W świetle art. 403 § 2 przesłanką wznowienia postępowania jest wykrycie takich środków dowodowych, które mogłyby mieć wpływ na wynik sprawy, a z których strona nie mogła skorzystać w poprzednim postępowaniu. Za nowe dowody, uzasadniające wystąpienie ze skargą powód uważa bowiem dokumenty, których - jak sam pisze - „nie było i nie ma w aktach sądowych I instancji (...) oraz w aktach II instancji (...)”. Powód przytoczył pewne twierdzenia na temat charakteru tych dokumentów, ale nie utrzymuje, żeby dowiedział się o ich istnieniu po zakończeniu postępowania ani też, że nimi dysponuje od tego momentu i może je przedstawić sądowi we wznowionym postępowaniu. Powód miał wiedzę o dokumentach, na których istnienie się powołuje w toku postępowania w sprawie, gdyż zarzuca, że pozwany powinien je złożyć w wykonaniu postanowień sądu, ale to się nie stało, z czego Sądy nie wyciągnęły należytych wniosków. Dokument, na którego istnienie powoływała się strona w toku postępowania zmierzającego do merytorycznego rozpoznania sprawy, a który nie został w tym postępowaniu złożony i nie został też złożony przy skardze o wznowienie postępowania przez stronę twierdzącą, że ciągle nim nie dysponuje, gdyż pozostaje on w posiadaniu przeciwnika procesowego, nie jest „nowym środkiem dowodowym wykrytym po zakończeniu postępowania w sprawie” w rozumieniu art. 403 § 2 k.p.c. Okoliczności i dowody wykryte później, to okoliczności w poprzednim postępowaniu w ogóle nieujawnione i nieznane stronom. W orzecznictwie trafnie zwraca się uwagę, że podstawa wznowienia postępowania przewidziana tym przepisem dotyczy okoliczności, które w postępowaniu prawomocnie zakończonym nie tylko były nieujawnione, ale były nieujawnialne z braku wiedzy o nich (postanowienie Sądu Najwyższego z 15 maja 1968 r., I CO 1/68, OSNC 1969, nr 2, poz. 36 i wyrok Sądu Najwyższego z 22 lipca 2010 r., I CSK 601/09, Lex nr 737247).

Okoliczności, na które powołuje się skarżący w skardze o wznowienie postępowania oraz w zażaleniu znane mu były już w toku postępowania w sprawie, bowiem wniosek o zabezpieczenie dowodów w sprawie został złożony przez powoda 23 listopada 2011 r., a o niezłożeniu dokumentów dowiedział się w dacie doręczenia mu odpisu wyroku Sądu pierwszej instancji wraz z uzasadnieniem. Okoliczności takie nie mogą zatem stanowić przesłanki wznowienia postępowania, co czyni bezprzedmiotowym rozważania na temat relacji czasowej pomiędzy ich wystąpieniem a datą wniesienia skargi o wznowienie postępowania.

Reasumując stwierdzić trzeba, że skarga powoda o wznowienie postępowania nie została oparta na ustawowej podstawie, a zatem trafnie została odrzucona zaskarżonym postanowieniem Sądu Apelacyjnego. Zważywszy na powyższe, na podstawie art. 398¹⁴ w zw. z art. 394¹ § 3 k.p.c., orzeczono jak w sentencji.